

РЕШЕНИЕ

№ 286

гр. В., 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 13 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20233110204146 по описа за 2023 година

Постъпила е жалба от Г. Г. С. против наказателно постановление №23-0819-002491/03.07.2023г. на Началник група към ОД на МВР-В., сектор ПП, с което му е наложена Глоба в размер на 200лв. на основание чл.179 ал.2 пред.1 от ЗДвП, за нарушение на чл.20 ал.2 от ЗДвП. В жалбата се сочи, че НП е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон.

В съдебно заседание, редовно призован, не се явява, представлява се от процесуален представител, който е депозирал писмени бележки.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не се представлява от процесуален представител. Депозирани са писмени бележки, претендира и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Варненският районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.06.2023 г. около 01.20 часа жалбоподателят управлявал лек автомобил с рег.№ ***** в гр.В. по бул.“В.Л.“, като поради движение с несъобразена скорост със състоянието на пътя, губи контрол над автомобила, отклонява се в дясно, блъска движещият се в средна лента лек автомобил с рег.№ *****, продължава движението си на дясно и излиза от пътното

платно като преминава през бетонна ограда, изкривява около 5 метра еластична преграда – мантинела и пада в подлеза на пътен възел с ул.“Ц.“. При възникналото ПТП са нанесени материални щети и на двата автомобила.

На местопроизшествието пристигнали служителите на сектор ОД МВР В.. Свид.М. приел, че с действията си по управление на автомобила въззивника е извършил нарушение на разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП. Поради това и съставил АУАН. В графата „възражения“ по акта, жалбоподателят не вписал такива и подписал акта.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН жалбоподателят депозирал писмени възражения. Същите били разгледани от АНО, но не били приети.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки жалбата от правна страна съдът прие следното :

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, от надлежна страна и е допустима.

Атакуваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, въз основа на АУАН, съставен от управомощено за това лице, съгласно Заповед на Министъра на вътрешните работи.

За да се произнесе по жалбата, съдът, предвид вмененото му задължение за цялостна проверка на атакуваното наказателно постановление и АУАН констатира следното : съставеният акт и въз основа на него издаденото НП са съставени при спазване и правилно приложение на материалния закон. По отношение спазването на процесуалните правила - и при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и при издаването на наказателното постановление са спазени всички срокове и процедури по ЗАНН. Актът за установяване на административно нарушение и НП съдържат реквизитите, изискуеми от чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Административно наказващия орган на база на събраните по преписката доказателства е направил единствения възможен извод за извършено нарушение по ЗДвП, като след задълбочено изследване на обстоятелствата на извършването му е дал правна квалификация на извършеното от въззивника нарушение.

Съдът кредитира показанията на актосъставителя М., който сочи, че е посетил произшествието установил е управляваният от въззивника автомобил

паднал по таван в подлеза на пътния възел с ул.Ц.“. На булеварда е установил ударен автомобил в следствие на ПТП. Изяснил, че това се е случило в следствие на движението с несъобразена скорост на управлението от въззивника автомобил. Провел е разговор с двамата водачи. Установил е охлузвания в лявата част на автомобила с рег.№ **** управляван от свид.Д.. На място е установил, че автомобила управляван от въззивника след удара е изминал още 20 метра излязъл е от пътното платно, преминал е през бетонен парапет и мантинела и е паднал по таван в подлеза. Двамата пътници в него не са имали сериозни увреждания.

Съда също така кредитира и показанията на свид.Д. управлявал лек автомобил с рег.№****. Свидетелят сочи, че към момента на настъпване на произшествието е управлявал своя автомобил по бул.Л., със скорост от около 50-60 км. в час. Движел се е в средната лента на пътното платно. След като подминал пресечката на ХЕИ видял в огледалата си светлините на много бързо движещ се автомобил и веднага след това последвал удар в лявата част на автомобила който управлявал. Удара бил много силен, като колата понечила да се обърне но той успял да я овладее и спре. Ударът настъпил в задната част, като след това се другата кола се приплъзнала през цялата лява част на неговият автомобил. В този участък пътя прави десен завой и поради това автомобила управляван от въззивника продължил направо и излязъл от пътното платно, преминал през бетонна стена и паднал по таван в намиращ се наблизо подлез. Според свидетелят за да се получи това ПТП със сигурност скоростта на автомобила е била значителна. Съдът напълно кредитира показанията на този свидетел като дадени обективно и непротиворечиви на другите събрани по делото доказателства.

Съдът допусна до разпит и свид. Б., возеща се в лек автомобил с рег.№ ****. Свидетелката сочи, че са се движили по бул.Л. със скорост около 60 км. в час, когато са били застигнати от бързо движещ се автомобил който ги е ударил в лявата част, след което е преминал през бетонна стена и е паднал в намиращ се наблизо подлез. От силата на удара техният автомобил се е спрял в бродюра. Съдът напълно кредитира показанията на свидетелката Б., като дадени обективно и добросъвестно.

Що се отнася до възраженията, наведени с жалбата и в съдебно заседание, съдът констатира тяхната неоснователност, предвид следното:

В жалбата си въззивника сочи на незаконосъобразност на наказателното постановление.

По така наведеното общо възражение, съдът намира, че следва да отбележи единствено, че при служебна проверка на АУАН и НП не констатира да са допуснати съществени нарушения на материалния и процесуален закон, водещи до отмяна на НП. Анализът на доказателствата по делото извежда фактическа обстановка, идентична с твърдяната от наказващия орган, поради което и правилно и обосновано е била ангажирана отговорността на въззивника.

Въззивникът сочи още, че при постановяване на НП е допуснато нарушение на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН

Съдът, противно на изразената позиция, намери, че както в АУАН , така и в НП са описани всички признаци на състава на нарушението, което не затруднява правото на защита на обвиненото лице: посочени са датата и мястото на извършване на нарушението, както и факта на извършеното нарушение на чл. 20 ал.2 от ЗДвП с което се изчерпват елементите от състава на нарушението.

Съдът счита, че жалбоподателя е осъществил състава на вмененото му нарушение. Знаейки, че в отворените за обществено ползване пътища водачите са длъжни при избиране на скоростта си на движение да се съобразяват с характера и интензивността движението, съгл.чл.20,ал.2 от ЗДвП и движейки се с несъобразената за пътната обстановка, скорост е допуснал ПТП, с което е осъществил състава на посоченото по-горе нарушение.

Съдът, счита, че правилно наказващият орган е определил, че жалбоподателя е допуснал ПТП с материални щети, т.к. събитие е възникнало в процеса на движението на МПС и е предизвикало повреда на МПС, съобразно &6, т.30 от ДР на ЗДвП .

Разпоредбата на чл.20, ал.2, от ЗДвП задължава водачите на МПС при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. По отношение скоростта на движение на

автомобила следва да бъде отчетено, че въззивника се е движел в града и разрешената скорост за движение на автомобила до 50 км.ч, но тя не е абсолютна величина, а следва да бъде съобразена с множество фактори, както в настоящият случай с характера със състоянието на пътя и навлизането в кръговото движение, скоростта следва да позволи на водача да спре, пред всяко едно препятствие, още повече че навлиза кръгово кръстовище. Именно затова скоростта не е съобразена. Скоростта не му е позволила да премине по кръговото кръстовище безпрепятствено.

Законосъобразното налагане на административно наказание за неизпълнение на установеното в цитираната за нарушена разпоредба на чл.20 ал.2 от ЗДвП задължение е обусловено в конкретния случай от доказването на факта, че нарушителят в качеството му на водач на ППС при избиране на скоростта на движението не се е съобразил със състоянието на пътя. Изискването за съобразяване на скоростта има за цел да обезпечи възможността на водача да спре пред всяко **предвидимо** препятствие, т. е. следва да е налице възможност за субекта на задължението да управлява ППС със скорост, която му позволява да спре пред всяко обективно предвидимо препятствие съобразно конкретната пътно-транспортна обстановка.

По делото не са ангажирани доказателства за непредвидими обстоятелства.

Правилно административнонаказващия орган е приложил материалния закон, след като е констатирал нарушението по чл. 20 ал. 2 от ЗДвП, като е съотнесъл фактите към хипотезата на правната норма. Въззивника не е изпълнил вмененото му в тази законова разпоредба задължение да се движи със скорост, съобразена с пътните условия, за да може да спре при всяко видимо препятствие. В случая безспорно е установено, че въззивника в следствие на движението си с несъобразена скорост, е допуснал настъпването на пътно-транспортното произшествие, като при движение в по пътен участък на бул.Л. в гр.В. е изгубил контрол над автомобила и е блъснал движещ се автомобил, преминал е през бетонна стена и мантинела и е паднал в подлез. Безспорно това не би се случило ако автомобила бе управляван със съобразена скорост, но в настоящият случай съда не следва да установява действителната скорост на движение на автомобила управляван от въззивника. От писмените и гласни доказателства по делото безспорно се

установява описаната причинно-следствена връзка между допуснатото от въззивника нарушение на ЗДвП и възникналия съставомерен резултат. В случая причината за неговото управление с тази несъобразена скорост са ирелевантни, доколкото същият в качеството си на водач на МПС е бил длъжен да съобрази поведението си с императивните изисквания на ЗДП.

Правилно административно-наказващият орган е приложил и санкционната норма- чл.179 ал.2 от ЗДП, тъй като именно в нея е предвидена санкцията за водач на МПС, който поради движение с несъобразена скорост, причини пътнотранспортно произшествие, каквото именно виновно поведение от страна на въззивника е налице.

Предвиденото в тази законова норма наказание е „глоба” във фиксиран размер от 200 лв. Поради това съдът намира, че размера на наказанието „Глоба” правилно е бил определен в размер от 200лв..

В случая не е необходимо да се посочат данни, каква е била конкретната скорост на движение на тъжителят. Съгласно чл. 20, ал.2, изр. посл. ЗДвП водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението, т.е. нормата предписва поведението, което следва да имат водачите на МПС с цел осигуряване безопасността на движението. След като скоростта, с която се е движел е направила невъзможно спирането на управляваното от него МПС и от това е настъпило пътнотранспортно произшествие, то същата не е била не е съобразена.

Съдът намира, че правилно АНО е приел, че въззивникът е нарушил разпоредбата на чл. 20 ал.2 от ЗДП. Всеки правоспособен водач има задължение да се движи по начин, съобразен с конкретните пътни условия, като е длъжен да спазва предписанието на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, да управлява автомобила с такава скорост, която да бъде съобразена с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие; водачът е длъжен да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението. Съгласно задължителното за съдилищата Тълкувателно решение № 28 от 28.XI.1984 г. по н. д. № 10/84 г., ОСНК, водачът на МПС е длъжен да съобрази скоростта

на движението не само с примерно посочените от чл. 20, ал. 2 ЗДвП фактори, но и с всички други затруднения и препятствия в движението, произтичащи от пътните условия и ситуации, знаците, маркировката, психофизиологическото състояние на водача и всички други отрицателно действащи фактори, като намаляването на скоростта е в зависимост от степента на опасността-колкото опасността е по-голяма, толкова скоростта трябва да бъде по-малка, като при пътни условия и ситуации, когато движението и с минимална скорост създава опасност за настъпване на произшествие, водачът следва да спре. Следователно, разпоредбата на чл.20, ал.2 ЗДвП съдържа примерно, а не изчерпателно изброяване на факторите на пътната обстановка, които имат значение за избиране на съобразена скорост за движението. Величината на скоростта трябва да бъде в зависимост от отрицателното влияние на тези фактори. Колкото повече и по-неблагоприятни са те в пътната обстановка, толкова по-малка трябва да бъде скоростта на движението в сравнение с максимално предвидените такива по чл. 73 ППЗДвП. Скоростта не се избира от водачите произволно, а се обуславя от конкретните пътни и атмосферни условия. Предвид изложеното, скоростта на въззивника се явява „несъобразена”, тъй като е била неподходяща на конкретните атмосферните условия и на другите обективно посочени в чл.20 от ЗДвП неблагоприятни фактори, независимо от конкретния ѝ размер, щом движението със същата е довело до настъпване на ПТП с причиняване на материални щети.

Въззивникът не е ангажирал доказателства или свидетели оборващи констатациите на полицейските служители отразени в АУАН, докладни и др. писмени документи приложени по делото.

Съгласно специалната разпоредба на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове за установяване на нарушенията по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Констатациите в съставения АУАН не са оборени от установените факти в хода на съдебното производство. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да опровергават отразените в акта констатации. АУАН е редовно съставен и съдържа съществени реквизити, предвидени в нормата на чл. 42 от ЗАНН. Събраните във въззивното производство гласни доказателства чрез разпита на свид. М., Д. и Б. кореспондират с констатациите в съставения акт.

Съдът не установява от събраните по делото доказателства допуснати от наказващия орган процесуални нарушения на разпоредбите на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т. 5 от ЗДвП при съставяне на акта и издаване на НП за липса на описание на нарушението досежно факта, че не е посочена конкретната скорост на движение на автомобила. Описаната в акта и наказателното постановление фактическа обстановка, както и дадената правна квалификация дават възможност на нарушителя да разбере по категоричен начин кое е поведението, възприето от наказващия орган като укоримо и въз основа на кои законови текстове е ангажирана административно наказателната му отговорност. Липсва каквато и да е неяснота относно времето и начина на настъпването на вредните последици от конкретно описаното незаконосъобразно поведение на въззивника, които в своята съвкупност са дали основание за търсене на отговорност от водача по реда на ЗАНН.

С оглед крайния изход на спора и направеното от пълномощника на въззиваемата страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, претенцията на въззивника за присъждане на сторените по делото разноси следва да бъде отхвърлена, а въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63, ал.3 вр. [чл. 143, ал. 4 от АПК](#) да заплати на ОД на МВР-В. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно [чл. 144 от АПК](#), вр. [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), вр. [чл. 37, ал. 1 от ЗПП](#), вр. [чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ](#).

Поради това и процесното НП следва да бъде потвърдено.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 23-0819-002491/03.07.2023г. на Началник група към ОД на МВР-В., с което на Г. Г. С., ЕГН *****, е наложено административно наказание “Глоба“ в размер на 200лв. на основание чл.179 ал.2 пред.1 от ЗДвП, за нарушение на чл.20 ал.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Г. Г. С., ЕГН *****, да заплати на ОД на МВР-В. сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Варненския административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган, по компетентност.

Съдия при Районен съд – В.: _____